

Samo je nebo granica...

Autor Blondy

Srijeda, 03 Rujan 2008 18:26

Koliko puta u životu činimo nešto što možda nismo ni sanjali. Koliko često pomičemo granice onoga što možda smatramo da nismo u stanju napraviti ili postići. Stalno spominjemo da ništa nije nemoguće, ali zapravo... jesmo li dovoljno hrabri, lucidni ili samo dovoljno željni napraviti ili postići željeno.

Razmišljajući o danima koji su za nama, ne mogu a da se ne prisjetim svojih razmišljanja tada i onoga što činim danas. Primjerice: kada sam kupio Vespu, prije tri godine, razmišljao sam kako je lijepo imati takvu krasoticu za vožnju gradom. Nedugo poslije, zaredali su se izleti. Prvo, onako bojažljivo do Sljemena, zatim Samobor...pa sve do razgovora kojeg sam prošle godine vodio sa Zrinkom u Zadru. I ta ideja mi je tada zvučala vrlo primamljivo, zastrašujuće, pa čak i nemoguća. Radilo se naime o tome da krenemo na svjetsko nogometno prvenstvo u JAR. Vespama naravno!!!

Pogledajte nas samo danas! U nepunih godinu dana većina nas skupila je jako puno kilometara sa svojim ljubimicama. Krenimo redom: bio je tu Zadar i nezaobilazna Cro Vespa, Treviso i odlazak na World Vespa Week, 1. Kvarnerski skup na Krku, te put u Umag, i kao vrhunac i završetak godine Zadar i ponovno Cro Vespa. Kako zbrajam kilometre onako iz glave ispada da sam ove godine prevalio dobrih cca 3.000,00 km samo kroz putovanja. Guzica više ne boli kao nekad-vjerojatno je koža otvrdnula kao cowboy-ima, straha više nema, samo užitak.

PUT U ŠIBENIK

Djecu nisam vidio desetak dana obzirom da su na moru sa mamom, a ja u Zagrebu. Tih desetak dana od našeg zadnjeg susreta prolazili su užasno sporo. Osjećao sam se kao prazna školjka. To nisam bio više ja! To je bila samo moja sjena. Sjena, koja je samo ispunjavala najosnovnije životne funkcije. Znao sam da nešto moram učiniti! Dalje se ovako nije moglo! Ali što? Čekati još desetak dana da se vrate s mora?! Sve osim toga! Odlučio sam! Sjest ću na Vespu i krenuti njima u susret da ih vidim, zagrlim i izljubim! Da napunim baterije kako bih mogao preživjeti bez njih dok se ne vrate kući. Pažljivo biram datum, uzimam slobodan dan u firmi i to je to! Pa dobro možda to i nije sve! Trebao bih Vespu registrirati. Osiguranje imam, al je tehnički istekao davnih dana. Sve provjeravam i sve radi. Hajmo na tehnički. Pred stanicom za tehnički pregled provjeravam sve: farove prednje zadnje, žmigavce lijeve i desne. Fuck! žmigavci ne rade! Ne kužim! Maločas su radili, a sad ni da bi! Sati je 19:30, vremena je premalo da bih tražio kvar. Ha, ništa. Popit ću pivu i razmislit o svemu. Jedna je vodila drugoj, pa trećoj...evo i ekipe...ponoć je, pijan sam ko letva. Vespa me kao najvjerniji konj nosi kući u

krevet.

14.08.2008. jutro je. Dan D bez iskrcavanja u Normandiji. Još uvijek osjećam posljedice sinoćnje cuge. Pijuckam kavicu na terasi i otpuhujem dimove prve jutarnje pljuge. Radim plan puta u glavi i popis potrepština. Nakon dugog razmišljanja sve se svodi na to da osim kantice ulja i nešto novčića ne trebam više ništa. Oblačim jaknu, stavljam kacigu na tikvu i spreman sam! Posljednji put duboko udahnem i krećem! Šibenik eto me! Nakon prvih par kilometara već sam na staroj Karlovačkoj. Prometa ima ali nije gužva. Sunčano je, krasan dan. Nakon tridesetak minuta već sam u Karlovcu. Prvo stajanje na benzinskoj. Nakon točenja odmah krećem, jer vremena za gubljenje nema-dalek put je pred nama. Kilometri se vrte, zavoji ostaju za nama, a u glavi sjećanje na deveti mjesec prošle godine kada smo tim istim zavojima, krstarili nas nekolicina na prvu Cro Vespu. Eto me u Slunju, točenje drugo. Nastavljam dalje put Šibenika kroz Plitvička jezera, preko Korenice prema Udbini. Time završava i dinamična vožna zavojitim cestama, a nastupa monotona i jenolična cesta sve do Gračaca. Spuštam bradu na kilometar sat svoje PX-ice, pjevujem neku čudnu melodiju. Razmišljam o svojoj dječici, o svojoj bivšoj, životu i svemu ostalom samo da mi vrijeme što prije prođe. I konačno, evo me u Gračacu. Stajem na benzinskoj. Nakon brzopoteznog dotakanja hitam ka Velebitu i prekrasnim zavojima koji slijede sve do podnožja, do Dijane. Na raskršću kod Dijane napuštam dobro poznatu cestu i krećem u nepoznato, put Obrovca. Do Obrovca cesta je super. Obnovljena novim slojem asfalta i bogata zavojima. Baš onako kako svaki vespaš želi. Veronique razdragano mrmlja pod mojom težinom. Sa lakoćom se obrušava u zavoje, te mi samo struganjem bočnog nogara s jedne i dekla sa druge strane daje doznajanja da igramo možda malo pregrubu igru. Nježno je mazim po ručici gasa.

Plovimo suncem okupanom cestom pripijeni jedno uz drugo put Kruševa, a kad ono.... Idilu prekida njezin bolan hroptaj. Odjednom je izgubila dah ugasila se i stala. U nevjerici skidam kacigu, silazim sa nje i kao sa curom koju jako voliš, pitam je: Srećo što je? Što se desilo? Stojimo tako uz cestu nas dvoje sami, minutu ili dvije. Sunce je visoko u zenitu. Podne je. Palim pljugu, prvu nakon polaska i razmišljam o opcijama. Do Šibenika je ostalo stotinjak kilometara, do Zagreba moža dvjestopedeset. Izgubljeni smo u nigdezemskoj na cesti kojom je zadnji puta neko prošao prije pola sata. Svuda oko nas kamenjar i niska makija. A sunce prži. U oko me ubode tabla - birtija tri kilometra od nas. Obilazim oko Veronique, mazim je, šapućem joj lijepe riječi i molim je da me ponese do tog utočišta. Kurbalam malu, jednom, dvaput, triput. Niz čelo mi curi znoj, očaj je sve prisutniji. Nakon pet, šest puta zavrtila se. Osluškujem svoju curicu, a ona brunda kao da se ništa dogodilo nije. Krećem. Nakon kilometar do dva izgubila je dah po drugi puta. Onako bez daha klizimo vođeni inercijom i laganom nizbrdicom ka birtiji. Stigli smo. U hipu naručujem hladnu žuju. Nakon pljuge i nekoliko gutljaja pive razmišljam šta mi je činiti. Ha niš, promjenit ću svjećicu pa bumo vidli. Ostavljam na pola ispijenu pivu i pljugu u pepeljari, te nestrpljivo mjenjam svjećicu. Nakon promjene kurbalam. Pali! Veselo radi! Dovršavam pivicu uz jednu pljugicu i krećem dalje. Malička se veselo vrti i opet smo veseli. No, sreća nije dugo trajala. Nakon par kilometara opet stajemo. Vespa ni da bi! Očajan sam! Onako u očaju iskosa gledam svoju ljepoticu, i samo mi pukom slučajnošću pogled pada na pipicu benzina. Niti je zatvorena niti otvorena. Onako je, na pola. Otvaram benzin do kraja, palim pilu! To je to!

Samo je nebo granica...

Autor Blondy

Srijeda, 03 Rujan 2008 18:26

Letimo laganim zavojima do Benkovca. U Benkovcu točim, te hitam dalje preko Stankovaca prema Šibeniku. Cesta je ubitačna, asfalt je super, al šta je ravna. Dosada za popizdit. Nakon pet sati eto me u Šibeniku. Sjedam popit jednu ladnu, pa u zagrljaj curama svojim. Nakon dva sata veselja, sreće i ljubavi, te nakon obilnog ručka i finih kolaća, koje sam zalio sa dvije žuje vrijeme je da se krene kući. Sunce je i dalje visoko na nebu, tek je 16 sati. Tužna srca, ali ipak sa osmjehom na duši krećem iz Šibenika put Stankovaca.

I opet ona duga dosadna ravna cesta skroz do Benkovca. Od Benkovca do Obrovca vrijeme brzo prolazi jer razmišljam i pregledavam u kojoj sam ja to vukojebini ostao u «kvaru». Po izlasku iz Obrovca ne mogu dočekati početak uspona na Velebit. Stišćem gas i u trenu eto me tamo. Bacam se u zavoj i već gledam drugi. Kao malo djece u parku vrištim od sreće. Daj bože da je tako do Zagreba. Ali nije. Sve što je lijepo kratko traje, pa tako i tih dvanaestak kilometara brutalnih zavoja. U Gračacu točim ponovo. Malo Veronique, a malo sebe. Treba se pripremiti za najgoru dionicu puta. Gračac-Korenica. To je toliko dosadno da ne želim trošiti riječi na taj dio puta. U Korenici točim ponovno. Polako sunce pada iza brda pa je vrijeme da promijenim vizir. Ipak se bolje vidi bez tamnog vizira. Obzirom da je promet prema Zagrebu gust ne želim forsirati pa vozim turistički i opušteno u koloni, uz povremeno preticanje. Takvim laganim tempom, dolazim do Slunja u kojem ponovno tankam. Izviru sjećanja na povratak sa prve CroVespe, kada smo Ante i ja na toj bezninskoj pušili pljugu i čekali ostale. Nekoliko trenutaka kasnije dojurio je i Saperica na svojoj ljutoj pili i jebo nam sve po spisku jer ga je murjak htio zaustaviti, obzirom da nas dvojcu nije uspio. Lovio je on nas radarom al nas nije ulovio. Sapericu medjutim skoro je. Smijem se ko budala tim dogodovštinama. Ljudi u nevjerici kimaju glavom, vjerujući da sam puko ko kokica. Ha ništa, hajmo dalje. U Karlovcu stajem na benzinskoj pored naplatnih kućica. Treba nešto izjest i zalit hladnom žujom. I tako nakon večere, krećem pokoriti i zadnjih 45 kilometara svog puta.

21:30 Stigao sam. Sjedam na terasu svojeg omiljenog kafića iznad Gajnica. Palim pljugu i srčem pivu. Razmišljam o današnjem danu. Prosjedio sam na Veronique deset i pol sati, prevalio sedamsto kilometara, potrošio 30 litara čistokrvne mješavine i pobio cijeli roj mušica. Sretan sam, malčice umoran i bez opipa u jagodicama na prstima ruke, ali, sretan sam. Tko zna koji je slijedeći put. Tko zna kuda ćemo nas dvoje sutra. Na svjetsko nogometno prvenstvo u JAR možda. Nikad se ne zna.

Zna se samo da je sa Vespom **samo nebo granica...**

Blondy & Veronique (PX200)